

ΣΥΝΑΡΜΟΝ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Εν Ἑλλάδι Δραχ. 10
Εν Τουρκίᾳ 1/2 τουρκικῆς λίρας
Εν τῇ ἄλλῃ ἀλλοδαπῇ 1/2 ἀγγλικῆς λίρας

Ἀρχεῖται ἀπὸ τῆς πρώτης ἐκάστου
μηνός.

ΑΓΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

Πρὸς τὸν κ. I. Λαμπροῖδην διηγήτορον
Ὀδὸς Ἰπποκράτους 6

2 ἂ χειρογράφα δὲν ἀποδίδονται

ΟΡΓΑΝΟΝ ΕΡΕΥΝΗΣ ΤΩΝ ἨΘΙΚΩΝ ΚΑΙ ΥΛΙΚΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κύριον ἄρθρον (οἱ καρποὶ τῆς ἡμετέρας πολιτείας).—Ἡμεῖς (ρωμουνικαὶ σκευωρία ἀποτυγχάνουσαι).—Ἡ ὡρεὰ Πισματζόγλου ὑπὲρ τοῦ διδασκαλείου Πάτμου.—Θράκη (Μητρόπολις Ἀδριανουπόλεως).—Ἀγγέλματα καὶ θρόνοι.—Μικρὰ Ἀσία (τὰ ἐν Κυζίκῳ).—Πόσοι εἴμεθα οἱ Ἕλληνες.—Οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες.—Οἱ Βούλγαροι καταγγέλλοντες ἀλλήλους.—Τὰ ἐν Ἑλλάδι.—Τελευταῖαι εἰδήσεις.

ΕΝ ἈΘΗΝΑΙΣ τῇ 9 Νοεμβρίου 1905

Καὶ ἄνευ τοῦ ὥραιου κατορθώματος τοῦ Βενιζέλου, οὗ οἱ φίλοι παρασκευάζουσι καὶ ἄμα, ὅπως καταγάγωσιν αὐτὸν εἰς Χανιά ὡς ἐνδοξον θριαμβευτὴν ἅτε ἀπαλλάξαντα τὴν πατρίδα αὐτοῦ ἐκ τοῦ φερόμενου τυράννου, τοῦ πρίγκιπος Γεωργίου, ὃν ἡ δεσποτική Ἑλλάς ἀπέστειλεν ἐκεῖ κάτω βουλευθεῖσα καὶ πίεση τὰ φιλελεύθερα αἰσθήματα τοῦ μεγάλου ἀνδρός καὶ τῶν φίλων του, καὶ ἄνευ τοῦ λαμπροῦ τούτου ἀνδραγαθήματος, δι' οὗ ἀποκόπτεται ὁ παρ' ἀπάντων τῶν Ἑλλήνων πλὴν τοῦ Βενιζέλου καὶ τῶν φίλων του νομιζόμενος πολιτικός δεσμός Ἑλλάδος καὶ Κρήτης, ὅτι ταχύτερον θὰ φέρῃ τὴν ἑνωσιν αὐτῶν, καὶ τὰ ἄλλα τῶν ἀγγλικῶν ἐφημερίδων, τῶν κυριωτάτων τουλάχιστον, οἷσι οἱ «Καιροὶ» καὶ τὰ «Ἡμερήσια Νέα», τὰ ὅργανα τῶν δύο πολιτικῶν τῆς Ἀγγλίας κομμάτων, ἔσπευσαν νὰ διδάξωσιν ἡμᾶς, ὅτι οὐδὲν πρέπει νὰ διαβλέπωμεν καὶ οὐδὲν νὰ ἐλπίζωμεν ἐκ τῆς ἐνθερμοτάτης δεξιώσεως, ἣς ἐτύχων ὁ Ἀναξ τῶν Ἑλλήνων ἐν Ἀγγλίᾳ. Ἐν Κρήτῃ, καθ' ἃ τηλεγραφεῖται ἐκ Ρώμης, ἀπεφασίσθη νὰ ἐγκαθιδρυθῇ παρὰ τῷ πρίγκιπι Γεωργίῳ «Ἐπιτροπὴ ἐλέγχου καὶ διοικητικῆς ἐπαγρυπνήσεως», τοῦτο ἔστιν εἰπεῖν συμβούλιον μὴ ἔχον ἄλλην ἀποστολὴν ἢ νὰ διαιρῇ τοὺς Κρήτας καὶ σκευωρῇ κατὰ τῶν ἐλλήνων πόθων. Ἐν δὲ τῇ Μακεδονίᾳ συμβουλευοῦσιν ἡμᾶς καὶ οἱ «Καιροὶ» καὶ τὰ «Ἡμερήσια Νέα» νὰ παύσωμεν παρεμβάλλοντες προσκόμματα εἰς τὸ ἔργον τῶν Βουλγάρων, ὅπερ τοσοῦτον ἐθναυματούργησε κατὰ τὸ 1903 ἰδίᾳ, καὶ νὰ κύπτωμεν τὸν αὐχένα εὐγνωμονοῦντες μάλιστα, ὅτι ἄρθροι σφαζόμεθα καὶ προπεμπόμεθα εἰς τὰς αἰωνίας μούρας, ἐνθα οὔτε στεναγμός, οὔτε λύπη.

Πλὸς ἔθνη πολιτευθέντα, ὡς ἐπολιτεύθη ἡ Ἑλλάς ἐπὶ ὁλοκλήρῳ πεντηκονταετίᾳ κατατρεῖσα εἰς τοὺς μικρόφρονας καὶ ποταποὺς περὶ θεσμῶν ἀγῶνας, ἀποδαλῶσα τὴν στοιχειώδη συνειδήσιν τῆς ἰδίας ἀμύνης καὶ ἐντροφίσασα εἰς τὴν χυδαίαν καὶ ἀτελετήτων ἀπολαυσὴν τοῦ τίνος καὶ ψωμίστης σήμερον καὶ τίνος νὰ ἰδῇ νηστικούς αὐρίον, οὕτω ὁμιλοῦσιν οἱ ἰσχυροὶ τῆς ἡμέρας, οὕτω φέρονται οἱ διέποντες τὰς τύχας τοῦ κόσμου. Ἡ Κρήτη, εἶπε πρὸ ὀλίγων μηνῶν ὁ Τυττόνης, δὲν πρέπει νὰ ἐνωθῇ μὴ τὴν Ἑλλάδα, διότι θὰ συνταραχθῇ ὁλόκληρος ἡ ἑλληνικὴ χερσόνησος, μεταβαλλομένης τῆς ἰσορροπίας τῶν ἐν αὐτῇ κρατῶν. Ἡ Κρήτη, ἀποφασίζουσι σήμερον αἱ τέσσαρες προστάτιδες (!) Δυνάμεις, κατ' εἰρήγησιν καὶ πάλιν τὸ Τυττόνην, πρέπει νὰ ἀπομακρυνθῇ δέκα ἔτι βήματα—τοῦτο ἔστιν ἴσως ἕνα αἰῶνα—τῆς Ἑλλάδος, ὥστε νὰ παύσῃ ἐνοχλοῦσα ἡμᾶς μετὰ τοὺς περὶ ἐνώσεως ταραχάδεας αὐτῆς πόθους.

Καὶ διὰ τί οὐχί! Ἀφ' οὗ διεφθάρη τὸ αἶσθημα τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ἀξιοπρέπειας τοσοῦτον, ὅσον ἐπὶ τῶν ρωμαϊκῶν χρόνων, καθ' οὓς ἀνεκρηγνόμενον εὐεργέτας τοὺς Νέρωνας, ὥστε καὶ ἄρματα νὰ κατασκευάζωμεν εἰς τοὺς ὑπαγαγόντας ἐν τριήμα, τὸ ἡρωϊκώτατον καὶ ἀλλοτρίον τῆς πατρίδος ἡμῶν, τὴν Κρήτην, ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν ἐπιβούλων ξένων!

Ἀλλὰ περὶ τῆς Μακεδονίας; Ὡ! ἐκεῖ ἀλλοτρίως τὰ πράγματα. Ὅπως δὲν διαταράχῃ—οὕτω φρονεῖ ὁ Τυττόνης—ἡ ἰσορ-

ροπία τῶν ἐν τῇ ἑλληνικῇ χερσονήσῳ κρατῶν διὰ τῆς ὑπὸ τῶν Βουλγάρων ἀρπαγῆς τῆς Ἀν. Ρωμυλίας, οὕτω καὶ πάλιν δὲν θὰ διαταραχθῇ, ἂν τὸ εὐγενὲς τοῦτο ἔθνος, οὗ οἱ πρόγονοι, οἱ οἱ Κροῖμοι καὶ οἱ Συμεῶνες καὶ οἱ Σαμουῖλ, προσήνεγκον τσαυτάς εἰς τὸν πολιτισμὸν ὑπηρεσίας συνεχιζόμενας νῦν ἐπίσης ἐνδόξως ὑπὸ τῶν Τσόντσεφ, Σαράφωφ, Σανδάνσκη, καταλάβῃ καὶ τὴν Μακεδονίαν.

Πικροτέρα διάφουςις μετὰ μείζονος σκαῖς καὶ χλευαστικῆς εἰρωνείας πάσης ἐκ τῆς εἰς Ἀγγλίαν μεταβάσεως τοῦ ἡμετέρου Βασιλέως ἐλπίδος τοῦ ἑλληνικοῦ δὲν ἠδύνατο νὰ γίνῃ. Καὶ συναισθάνεται τὸ ἔθνος τὸ ταλαίπωρον, τὸ εὐγενὲς καὶ εὐδόγητον καὶ φιλότιμον καὶ ἡρωϊκὸς ἐγκαρτεροῦν καὶ ἐμμένον εἰς τὰς ἐθνικὰς του παραδόσεις ἑλληνικὸν ἔθνος μέχρι τῶν ἐγκάτων τῆς ψυχῆς του τὴν δούνην ἐπὶ τῷ ἀδίκῳ τούτῳ χλευασμῷ καὶ αἰμάσσει καθ' ὅσον, ὅτι τὰ μὲν κεκτημένα δίκαιά του ἐλαττοῦνται ὑποτακτόμενα, τὰ δὲ πρὸς τὸν τὴν ἀνίκητην βαίνει προτρέπεται καὶ νὰ μὴ διεκδικῇ ἐτι, καὶ ἀναίσθητος μένει μόνον ἢ κορυβαντίσας σπείρα, ἥτις ἀξιοὶ νὰ διοικήσῃ τὴν Ἑλλάδα!

Ὡ! ἀπὸ τοῦ μεγίστου τούτου ἐχθροῦ τίς ποτε θὰ σώσῃ τὴν Ἑλλάδα καὶ τίς θὰ ἐμβάλῃ αὐτῷ τὴν εὐγενῆ καὶ ὑψηλὴν μέριμναν τῆς συντάξεως τῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων, ἣς ἄνευ ἐξαφανίζονται μὲν τὰ μεγάλα καὶ ἐνδοξὰ ἔθνη, εὐδοκίμοι δὲ καὶ αὐτοὶ οἱ ληστροὶ λαοί;

ΗΠΕΙΡΟΣ

Βδελυρὰ τῆς ρωμουνικῆς προπαγάνδας κατὰ τῶν Ἑλλήνων συκοφαντία.— Πῶς ἔχουσιν ἀληθῶς τὰ ἐν Βωβούρῃ.

Ἐπιστέλλουσιν ἡμῖν ἐξ Ἰωαννίνων ἀπὸ 3 Νοεμβρίου 1905.

Ἐὰν μὴ εἴναι πολλὰς δυσχερεστάτης ἡ θέσις τῶν εἰθισμένων ἢ ἡγαγκασμένων συστηματικῶς νὰ ψεύδωνται, πάντως ὅμως αὕτη συμβαίνει συχνάκις νὰ καθίσταται κατὰ φύρην γελοία καὶ κομική. Τοῦτο δὲ ἀκριβῶς συμβαίνει μετὰ τοὺς μεγάλους ἰθύντορας τῆς ρωμουνικῆς προπαγάνδας τῆς ἐν Ἡπείρῳ.

Πρὸ τινων ἡμερῶν εἰδηρίαις τις, προωρισμένη ἀμφιβολία νὰ συγκινήσῃ τὴν εὐαισθησίαν τῶν ἀγνοούντων τὰ δόλια καὶ βδελυρὰ τεχνάσματα τῆς μαρᾶς ἀλλὰ καὶ κακοήθους ταύτης προπαγάνδας διεδόθη ἐνταῦθα περὶ ἐμπρησμοῦ τοῦ ἐν Βωβούρῃ ρωμουνικοῦ σχολείου. Τὴν εἰρήνην ταύτην ἐκόμισαν ἐπὶ τῆς ἐκ Βωβούρης φρυχθέντες ἐξωνήμενοι ὁπαδοὶ τοῦ ρωμουνισμοῦ, οἱ πατὴρ καὶ υἱὸς Βασιλάκηδες, οἵτινες ἐντυχόντες καὶ τῷ ἐνταῦθα διαμένοντι ἐτέρῳ υἱῷ καὶ ἀδελφῷ, τῷ γνωστῷ ἱατρῷ τῆς προπαγάνδας περιήρχοντο τὰ προζενεῖα τῶν Μ. Δυνάμεων καταγγέλλοντες, ὅτι αἰλληνικὴ ἀνταρτικὴ συμμορία, προσερχομένη ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου εἰσέβαλεν εἰς τὸ χωρίον τῶν, ἐπυρπόλησε τὸ ρωμουνικὸν σχολεῖον, διήρπασε τὰ προικῶν ἐνδύματα τῆς ἐν αὐτῷ διδασκαλίσσης, καὶ ἀφ' οὗ διεμεινεν ἐκεῖ ἐπὶ 24 ὥρας ὁλοκλήρως συμποσιζούσας καὶ εὐωχομένης, ἀνεχώρησεν ἀνερόχλητος, οὐδαμῶς ἐμφανισθεῖς σκιάς δημοσίας δυνάμεως πρὸς καταδίωξιν τῆς. Αἱ εἰδήσεις αὗται εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐκίνησαν τὴν δυσπιστίαν παντὸς νοήμονος, διότι οὐχὶ πολὺ μακρὰν τῆς Βωβούρης ἐστάθμευσεν ἰσχυρὰ στρατιωτικὰ ἀποσπάσματα, καὶ δὴ ἐν τοῖς περὶ ταῖς θέσεσι Πέντε Ἀλῶνια καὶ ἀλλαχοῦ, ἔτινα ἠδύνατο εἰς τὸ πρῶτον σημεῖον προσκλήσεως νὰ σπεύσωσιν ἐπὶ τόπου.

Τοῦθ' ὅπερ δὲν ἔγινεν. Ταυτοχρόνως ὅμως μετὰ τὴν ἀφίξιν τῶν ἐντίμων Βασιλάκηδων, εἰχον ἐλθεῖν καὶ ἄλλοι Βωβουσιῶται, οἵτινες περισσώτερον φίλοι τῆς ἀληθείας τυγχάνοντες, ἰδὲλῶσαν ἀπεριφρόσμως, ὅτι ἡ τὸ ὄνομα σχολεῖον τῆς ρωμουνικῆς προπαγάνδας φέρουσα ἀπαίσια τρώγλη, ἐν ᾗ ἐφυτοζῶει ἀθλίον τι γυναικίον ἄνευ μαθητῶν ἢ μαθητρίων ἐκὰθ' ὑπὸ ὀργάνων αὐτῆς τῆς ρωμουνικῆς προπαγάνδας ἐπὶ σκοπῷ νὰ καταγγείλωσιν εἰς τὰς ἀρχὰς τοὺς ἀντιπαρτάτοντας τῇ προπαγάνδῃ συγχωρινοὺς τῶν, συκοφαντίσας τὸν Ἑλληνομὸν καὶ θορυβήσας χάριν τῶν ἑξῶ. Ἄλλως εἶναι γνωστὸν, ὅτι τὸ καλούμενον τοῦτο σχολεῖον, εἰς δ' κατὰ τὸ

παρελθὸν ἔτος διετηροῦντο περὶ τοὺς 15 μαθητάς, ἐρέτος ἦτο κλειστὸν δι' ἑλλειψιν τοιούτων, τῶν μὲν σταλόντων εἰς Ἰωάννινα πρὸς πληρώσιν τῶν κενῶν θρανίων τοῦ ἐδῶ σχολείου, τῶν δὲ προσελθόντων εἰς τὸ ἑλληνικὸν σχολεῖον. Εἰς ἐπίμετρον δὲ τῆς ἀνισογυνίας τῶν καὶ ὡσαύτ' ἀναψεύδοντες αὐτοὶ ἐκ-αὐτοὶ οἱ Βασιλάκηδες ἐπέστρεψαν ἀρόβως καὶ πῶσι καὶ ἀλαβείας ἐορπάκοντα ἤδη εἰς Βωβούρην, τοῦθ' ὅπερ δὲν πιστεύομεν, ὅτι ἤθελον τομήσῃ νὰ πράξωσιν, ἐὰν τὰ πράγματα εἶχον, ὡς αὐτοὶ καὶ οἱ περὶ αὐτοὺς ἐξέθεσαν.

Ἡ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΜΙΚΡΑΖΙΑΤΙΚΟΝ ΣΥΛΛΟΓΟΝ ΔΩΡΕΑ ΤΟΥ Κ. I. ΠΕΣΜΑΤΖΟΓΛΟΥ

Φαίνεται, ὅτι εἰς τὴν ὥραιαν ἡμῶν πατρίδα, ἣν ὁ μὲν Θεὸς ἡλόγησεν ἀνοικτῇ τῇ παλάμῃ διὰ τῶν τῶν χαρίτων, οἱ δὲ ἄνθρωποι οἰκοῖσι καὶ ξένοι, πρὸ πάντων δὲ οἱ πρῶτοι, βαρβάρως ἀδικοῦσι καὶ πολλὰς αὐτοχρημα καταισχύουσιν, εἰς ἀντάλλαγμα τοσούτων δεινῶν ἀκεραία διασώζεται παρὰ πολλοῖς υἱοῖς τῆς Ἑλλάδος ἡ ὑψίστη φιλοδοξία νὰ φανῶσιν αὐτῇ ὠφέλιμοι καὶ εὐεργέται.

Ἀπὸ μᾶς καὶ ἡμῖς ἐκατονταετηρίδος, ἐν τοῖς χρόνοις ἐκείνοις τοῦ ζῶφου τῆς δουλείας, ὡς πρώτη ἀκτίς τῆς ἐλπίδος ἐπὶ τὴν πολιτικὴν ἀνάστασιν τοῦ γένους ἐπεφάνη ἡ τάσις πρὸς τὸ εὐεργετεῖν καὶ δι' ἡγεμονικῶν ὡρεῶν ἰδρύειν σχολεῖα, τοὺς βωμοὺς τούτους, ἐν οἷς θεητεύεται ἡ τοῦ φωτὸς τῆς ψυχῆς ἀρίστη καὶ ὑψίστη λατρεία. Οἱ Ζωσιμαῖοι καὶ οἱ Καπλάνοι ἀπέβησαν αἱ ἀραρήτριαι πρόδρομοι τοῦ Μπότσαρη, τοῦ Κιταϊσάκη, τοῦ Κολοκοτρώνη, τοῦ Μιαούλη, τοῦ Κονάρη.

Ἐκτοτε περὶ ἀτελεύτητος μεγάλων τοῦ ἔθνους εὐεργετῶν καὶ τοῖς θνήσκοντα ἄλλοι διαδέχονται. Ἀπὸ μᾶς πεντηκονταετίας οὐδέποτε τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος ἀπορφανίσθη τελείως μεγάλων εὐεργετῶν.

Εἶναι περὶ τὸν νῦν εἰπωμεν, διότι γινώσκει αὐτοὺς τὸ ὅλον ἔθνος, ποιοὶ σήμερον ζῶσι μεγάλοι εὐεργέται. Ἀλλὰ ἀναγκάζον εἶναι νὰ διαγνώσωμεν ποιοὶ δεικνύουσι τάσεις νὰ γίνωσι, νὰ παρακολουθήσωμεν αὐτοὺς ἐν τῷ λαμπρῷ τούτῳ δρόμῳ καὶ ἐνθαρρύνωμεν, εἰ δυνατόν, εἰς τὴν ὥριαν καὶ ἐνδοξον πορείαν.

Τοιαύτας τάσεις δεικνύει δ. κ. I. Πισματζόγλου ἐκ πασῶν δὲ τῶν πρὸς τὴν μόρφωσιν τοῦ ἔθνους μεγάλων σχετικῶς δωρεῶν τὸν αἰσθανόμεθα τὴν ἀνάρτησιν νὰ ἐξέλθωμεν ἰδίᾳ τὴν ἐλαχίστην πασῶν, ἐκείνην, ἣν εὐγνωμονῶν ὁ μικρασιατικὸς σύλλογος α' Ἀνατολῆς ἐγνώρισε τῷ ἀθηναϊκῷ τύτῳ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα.

Λύκοι παντοῖοι ἐπινέμονται τὴν μεγάλην μικρασιατικὴν χερσόνησον, τὴν πατρίδα τοῦ κ. Πισματζόγλου. Ἀπὸ ἐπενεχίας ὁ γράφων τὸ φύλλον τοῦτο διεστραγγίδησε τὴν ἐκπαιδευτικὴν κατάστασιν τῶν ὁμογενῶν κοινοτήτων ἐν τῇ μεγάλῃ ἐκείνῃ πατρίδι χωρὶς καὶ ἑλλειψιν ἰδίᾳ διδασκάλων καὶ προσεπέστησεν οὐ μόνον διὰ τὸν στήλιν τοῦ α' Ἀγῶνος, ἀλλὰ καὶ δι' ἄλλων ἐνεργειῶν νὰ ἐνισχύσῃ τὸ ἐθνικὸν ἐκπαιδευτικὸν ἔργον τοῦ ἱκανοῦ, ἀλλὰ ἀρίστα ἐπιτελοῦντος τὸ καθήκον αὐτοῦ μικρασιατικοῦ συλλόγου. Διαμνηστεύομεν καὶ καθολικοὶ ἐπιτρέχουσι τὴν ἀπέραντον χώραν, ὅπως ἀλιεύσωσι προσηλύτους, ὅχι! πρὸς Θεοῦ Κούρδους ἢ Ἀζούδους ἢ Ζεϊμπήκας, ἀλλ' Ἑλλήνας, ὀρθοδόξους, χριστιανούς, οἵτινες εἰδίδαν ἀνὰ τὸν ὅσον σύμπαντα τὴν θρησκείαν τοῦ Σωτῆρος καὶ εἰς αὐτοὺς ἐτι τοὺς σημερινούς κατηχητάς. Καὶ καρποὶ θεάρεστοι δοκούντες τοῖς λαμπροῖς τούτοις ἀποστόλοις τοῦ χριστιανισμοῦ ἐπέρχονται ἡ δὲ χρονία μεταξὺ τῶν μελῶν ἐνός καὶ τοῦ αὐτοῦ οἴκου, ἡ εἰς μεταξὺ τῶν ὁμοθρήσκων, τὸ ἀδιάλλακτον μίσος μεταξὺ ἀδελφῶν. Ὡς ποίημα ἄνευ ποίημα διατελοῦσι τὰ ὁμογενῆ ἐκεῖνα πλῆθη, διότι δὲν ἔχουσιν ἱερεῖς καὶ διδασκάλους ἢ διότι οἱ ὑπάρχοντες εἶναι καὶ λόγου ἀνάξιοι.

Τὴν ἑλλειψιν ταύτην τὴν ἐπὶ ζήμιωτάτην ἰδρύθη, ἵνα ἀναπληρώσῃ ὁ Σύλλογος ὁ α' Ἀνατολῆς καὶ τὰ μέχρι τοῦδε γενόμενα ἀνεπαρκῆ ἀπὸ καθ' ἑαυτὰ πρὸς τὰς μεγίστας ἀνάγκας εἶναι τοιαῦτα, ὥστε ἐθνικὴ εὐγνωμοσύνη νὰ ὀρεῖται εἰς τὸν ἀεικνήτον ἐκεῖνον ἄνδρα, ὅστις ἀπέβη ὁ βραχίων ἡμῶν καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ μικρασιατικοῦ συλλόγου. Τὸν Μαργαρίτην Εὐαγγελίδην λέγω.

Ἐργον αὐτοῦ εἶναι τὸ ὅτι σήμερον δεκάδες σχολείων τῶν ἐνδοτάτων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἀπέκτισαν ἀληθινὸν διδασκαλεῖον, ἀληθεῖς φύλακας καὶ προμήχους τοῦ πατρίδος θρησκείας καὶ τῶν πατρίων παραδόσεων. Ἐργον αὐτοῦ εἶναι τὸ ἐν Πάτρῳ πρὸς τριετίαν, ἂν μὴ σφαλῶμεθα, ἰδρῦθαι ἱεροδιδασκαλεῖον τῆς Ἀποκαλύψεως.

Εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ ἱεροδιδασκαλείου τούτου ἐρ-

χόμενος γενναῖος ἐπίκουρος δ. κ. I. Πισματζόγλου ἀπέδειξεν αὐτοῦν γνήσιον υἱὸν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, γνήσιον Ἑλληνα, βλέποντα πέραν τῆς αὐρίου καὶ προσδοκῶντα πόρρωθεν τὰ μέλλοντα, κατὰ τὴν ἐκ φρασίν τοῦ Πλουτάρχου.

Τοῦτο ἐνισχύει ἡμῶν τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἐν τῇ μερίμνῃ του ὑπὲρ τῆς ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ ἑλληνικῆς παιδείας δ. κ. I. Πισματζόγλου δὲν θὰ πταθῇ εἰς τὸ κημεῖον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ τὴν διπλασιασθεῖσαν ἤδη πρῶτην ὑπὲρ τοῦ ἱεροδιδασκαλείου Πάτμου δωρεὰν ἐξ ἐξήκοντα λίρων θὰ σπεύσῃ νὰ εὐρῇ ἀνεπαρκῆ πρὸς τὰς ἱερὰς ἀνάγκας τῆς ἐν Μ. Ἀσίᾳ ἑλληνικῆς παιδείας.

ΘΡΑΚΗ

Αἱ ἀνάγκαι τῆς Ἀδριανουπόλεως.

Ἐπιστέλλουσιν ἡμῖν ἐξ Ἀδριανουπόλεως:

Καθ' ἐκάστην ἐβδομάδα ἀναμένοντες τὸ ταχυδρομεῖον ἐκ τῆς ἐλευθέρας μητροπόλεως, ἵνα ἴδωμεν τὰ τεκμήρια τῆς στοργῆς τῆς ἐλευθέρας ἡμῶν Μητροπόλεως πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀποκλήρους τῆς τύχης. Πλησιάζουσι νὰ συμπληρωθῶσι τρεῖς μῆνες ἀπὸ τῆς ἀπαίσιας πυρκαϊᾶς καὶ ἡ ἐργασία τῆς ἀνορθώσεως δὲν ἤρριπεν ἐτι. Τῶν εἰσφορῶν δὲ ὁ κατάλογος ἰσχνός ἐτι παραμένει καὶ οὐδαμῶς αὐτοῦ βλέπομεν τὰ δνόματα τοῦ Σκουζῆ. τοῦ Μαυρομυχήλη, τοῦ Καραπάνου, τοσούτων ἄλλων πολυταλάντων, ὧν τὰ δνόματα φέρεται μέχρι ἡμῶν ἡ ἡχὴ τῶν τυμπάνων καὶ χορῶν, δι' ὧν καθ' ἑκάστον χειμῶνα ξενίζουσιν εἰς τὰ μεγαλοπρεπῆ αὐτῶν μέγαλα τοὺς φιλοσόφους Ἀθηναίους.

Ἀρὰ γε ἐξακολουθεῖ ἐτι ἀκατανόητον παραμένον τὸ γεγονός ἐν Ἀθήναις, ἐν ὅλῃ τῇ ἐλευθερᾷ Ἑλλάδι, ἐν ταῖς ἀποικίαις ἐτι, ὅτι τὴν δύναμιν καὶ τὴν τύχην τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐν τῇ χερσονήσῳ θὰ κανονίσῃ ἡ Θράκη, ὅτι ὁ συμπαγὴς καὶ κραταιὸς αὐτῆς ἑλληνισμός θὰ ρίψῃ ὅλον τὸ βάρος του καὶ θὰ κλίνη ὑπὲρ τοῦ ἔθνους ἡμῶν τὴν πλάστιγγα, ὅταν θὰ κριθῇ τῆς Μακεδονίας ἡ τύχη; καὶ ὅτι τοῦτο οὕτως ἔχοντες—ἀποδείξει δὲ ὅτι οὕτω ἔχει τὸ πρᾶγμα εἶναι καὶ αἱ λυσσώδεις ἐνέργειαι τῶν Βουλγάρων, ὅπως ἐνσφηνωθῶσιν ἀπανταχοῦ τῆς χώρας ταύτης, ἐν ᾗ ἀσυγκρίτως μειονεκτοῦσιν ἡμῶν καὶ ὅπως παραστήσωσιν αὐτοὺς κεκτημένους δύναμιν τινα, ἀφ' οὗ καὶ αὐτὸ τὸ δολοφονικὸν κομιτάτον ἀπεκάλισαν **Μακεδονοαδριανουπόλεως**. ἀφ' οὗ καὶ ἐν ταῖς προσπαθείαις αὐτῶν πρὸς εἰσαγωγὴν μεταρρυθμίσεων ἐν Μακεδονίᾳ περιέλαβον καὶ τὸν νομὸν Ἀδριανουπόλεως—αὐτίστη καὶ ταχίστη ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ ἀνορθωθῇ ἡ Ἀδριανουπόλις, νὰ ἀνακτισθῶσι τὰ ἱερὰ τεμένη, σχολεῖα καὶ ἐκκλησίαι, τῆς κραταιᾶς ταύτης ἀκροπόλεως τοῦ ἡμετέρου γένους.

Ὡ! ἀπέναντι τῆς νοθείας τῶν πολυταλάντων ἡμῶν ὁπόσην ἀνακούφισιν ἡσθάνθημεν ἐκ μῆς εὐτελοῦς τὸ ποσόν, ἀλλὰ γενναϊοτάτης τὴν πρόθεσιν, ἀλλὰ ποιῇ κτῆς τὴν οὐσίαν, δωρεὰς! Ἐκ τῆς δωρεᾶς τῶν 315,40 τοῦ θου εὐχνομένου τάγματός τοῦ ἐν Τυρνάβῳ! Ὁ εὐτελής ὀβολὸς τῶν ὀρεσιβίων ἐκείνων προμήχων τοῦ ἱεροῦ τῆς ἐλευθέρας πατρίδος ἐδάφους ἐφάνη ἡμῖν ὡς ἀσπαρμὸς ἀποστελλόμενος ἀπὸ τῶν ἀκρωρείων ἐκείνων τῶν κλάδων τοῦ Ὀλύμπου, ἀσπαρμὸς ἐνθαρρύνσεως ἐν τῷ ἀγῶνι δὲν ἐνταῦθα διεζέχοντο. Ἰν τῇ καρδίᾳ τῶν εὐχνομένων ἐλάλησεν ἡ φωνὴ ἡ γυνή τῆς πατρίδος καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἐκεῖνοι νεανίαι, οἱ τραχεῖς ὀπλίται διημήνευσαν γυνώσκοντες πολιτευτῶν καὶ πολλῶν χρυσόσμητων διπλωματῶν τὰς ἀνάγκας, δι' ἧς τὸ ἔθνος ἐν τῷ τμήματι τούτῳ τῆς Ἀδριανουπόλεως.

ΑΓΓΕΛΙΑΤΑ ΚΑΙ ΘΥΡΑΙ

Ἐν τῷ ἐπισήμῳ γράμματι τῷ δοθέντι τὴν ἐσπεράν τῆς 1ης Νοεμβρίου ἐν τοῖς ἀνακρίτοις τοῦ Οὐάδωρ πρὸς τὴν τοῦ βασιλέως Γεωργίου ὁ βασιλεὺς Ἐδουάρδος κατὰ τὸ ἐπιδοσάμα ἐπεθεῖς ἔφερε πρόποσιν θερμὴν ὑπὲρ τοῦ ἡμετέρου βασιλέως, ἐν ᾗ ἐξέφρασε τὴν αἰτίαν χάριν αὐτοῦ ἐπὶ τῷ ὅτι φιλοξενεῖ τὸν βασιλέα Γεωργίον ἐν τοῖς ἱστορικοῖς ἀνακρίτοις. Ἐμνήσθη τῆς ἐθουσιώδους δεξιότητος, ἥτις ἐγένετο αἰῶρον ὑπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ ἐν Ἀθήναις τῇ βασιλείᾳ Ἀλεξάνδρου. Ἐτίμησεν εἰτα διὰ θερμὸν λόγον τὴν σφόδρα πολιτικὴν τοῦ βασιλέως Γεωργίου, ὅφ' οὗ τὸ σπῆπτρον ἡ Ἑλλάς ἐντυχεῖ. Κατέληξε δὲ τὴν πρόποσιν διὰ τῶνδε τῶν λέξεων:

«Προσῖνα εἰς ὑγίαν τῆς Υ. Μεγαλειότητος

